

[Justitsministeren.]

Da udsendelsen blev præsenteret i television, blev der om dette spørgsmål sagt — jeg tillader mig et citat —:

„Vi vil gerne invitere 12 motorførere til at medvirke i disse udsendelser, 12, der kører vældig godt, og som i hvert fald må have grund til at tro om sig selv, at de kører godt. Det er en selvfølge, at de, der kommer til at medvirke i udsendelserne, får frit lejde, hvilket skal forstås på den måde, at de naturligvis ikke risikerer ubehageligheder, hvis de af en eller anden grund under kørslen i udsendelsen kommer i en situation, de ikke ville være kommet i normalt.“

En af udsendelserne viste en dame, der åbenbart ikke var i stand til at køre på forsvarlig måde, hvorefter vedkommende politimester forlangte damen op til ny køreprøve. Hun har imidlertid i egen interesse erklæret at ville aflægge orienterende prøve.

Jeg må gå ud fra, at de forudsætninger, man i rådet har haft, ikke kunne omfatte en situation, hvor myndighederne på grund af kørslen fandt det rigtigt at forlange føreren op til orienterende prøve, og dette burde vel også have stået deltagerne klart.

Ninn-Hansen: Jeg skal ganske afholde mig fra at gå ind på den karakteristik, den højtærede minister gav mine udtalelser. Jeg har fulgt forretningsordenen, og så bliver det vel et spørgsmål mellem den højtærede formand og mig, om man mener, det er rigtigt eller ej, og ikke noget, der vedrører den højtærede justitsminister.

Den højtærede minister mente, man havde moret sig. Jeg er desværre — navnlig efter den højtærede ministers udtalelser — bange for, at dem, befolkningen morer sig over i denne sag, er myndighederne.

Den højtærede minister sagde her klart og tydeligt, at der var givet frit lejde til deltagerne, og at der endvidere var blevet sagt, at de ikke kunne risikere ubehagelig-

heder. Jeg betragter det som en ubehagelighed at skulle op til en ny køreprøve — ja, det ved jeg ikke engang om jeg tør sige, for så fremkalder jeg vel en mistanke, der bevirker, at man kan kræve én op til ny køreprøve — jeg betragter det som en ubehagelighed, og dermed, højtærede minister, har man altså givet de mennesker, der skulle deltage, et løfte. Jeg interesserer mig overhovedet ikke for, om den højtærede minister nu bagefter mener, at man har begrænset dette løfte. Det skete ikke, da udtalelsen fremkom. Der kom ingen begrænsning. Der er ikke noget som helst mærkeligt i, at enhver deltager måtte tro efter den udtalelse, der blev fremsat, at han eller hun ikke kunne risikere noget som helst.

Jeg synes, det er højst beklageligt, hvis man ikke kan stole på myndighedernes løfte. Det er jo ikke første gang i historien, at et frit lejde er blevet brudt; det ved vi. Et særlig kendt tilfælde forekom vel i det 12. århundrede, da kong Svend brød et tilsagn om frit lejde til Knud og Valdemar. Det gik kong Svend meget ilde på Grathe Hede senere.

Formanden: For en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at det ærede medlem ikke har forsyndet sig imod forretningsordenen.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I den tankevækkende historie, hvormed det ærede medlem sluttede sin blændende fremstilling, er det mig umuligt at finde sammenligningsgrundlaget; men det kan vi måske vende tilbage til.

Det er rigtigt, som det ærede medlem siger, at der var ingen begrænsning i det løfte, der blev givet til deltagerne. Men på den foranledning, det ærede medlem giver mig, vil jeg gerne sige, at jeg har intet frit lejde givet, og da sagen blev forelagt mig, måtte jeg erklære: jeg vil ikke desavouere politimesteren.

Hermed sluttede spørgsmålet.